

Rok temu ustępował przedstawicielowi Kawecki, „Kurjer Poranny” po Rzymowskim obejmował Goetel, płk. Koc był kandydatem na szefa rządu. Teraz P.P.S. i klub demokr. na Zamku, p. Kolanko na drodze do prezesury Z.N.P., woj. Grażyński kandydatem na ministra, a min. Poniatowski na premiera.

SŁOWO

KAMPANJA PRZECIW GEN. ŻELIGOWSKIEMU ZAKOŃCZYŁA SIĘ WYGRANĄ NA KOMISJI WOJSKOWEJ lecz klęską w opinii całego kraju.

W dniu 2 grudnia na plenum Sejmu wygłosił gen. Żeligowski przemówienie o charakterze prawnym - konstytucyjnym w którym wskazał na oczywistą sprzeczność pomiędzy konstytucją 23 Kwietnia, a okólnikiem premiera nakazującym ministrom posłuszeństwo Generalnemu Inspektorowi Sił Zbrojnych. Mowa gen. Żeligowskiego była wygłoszona w obronie interesów armji, jej apolityczności, przeciwko przetrzucaniu na Gen. Inspektora Sił Zbrojnych odpowiedzialności za funkcje gabinetu, które mogą i muszą podlegać krytyce.

Gen. Żeligowski ma widać w duszy mus mówienia prawdy skoro sam Marszałek Piłsudski o nim powiedział:

We wspomnieniach moich osławiłeś na zawsze jako rycerska prawda.

Każdy wyraz mowy gen. Żeligowskiego był nacechowany poczuciem odpowiedzialności, godności i honoru, a także miłością armji i szacunkiem do jej Wodza.

Zobaczywszy reakcję, którą ta mowa w obozie Ozonu wywołała dawałem dobrą radę. Pisałem kilkakrotnie:

„Rzetelnie radzę, aby Ozon nie czynił z prawnym - konstytucyjnym zastrzeżeniem gen. Żeligowskiego kwestji politycznej“.

Otóż właśnie że zrobiono! Ozon wstąpił na tę drogę polityczną przed którą przestrzegałem i jakkolwiek nie da się dziś przewidzieć jaki ta droga finalny rezultat przyniesie krajowi, to trzeba przyznać, że dla Ozonu już dała katastrofę.

Ozon zaatakował generała. Atak ten miał dwie cechy: brutalność i nieudolność, „toporność“ roboty. Atak skończył się zwycięstwem na... komisji wojskowej, katastrofą przed opinią publiczną. Nie mówię o stanowisku Słowa bośmy byli zawsze za tezami wypowiedzianymi przez gen. Żeligowskiego, ale dziś niema w Polsce pisma niezależnego — od wydawnictw emdeckich i konserwatywnych do skrajnie ludowych, lub socjalistycznych, któreby nie wystąpiło przeciw brutalnej napaści na gen. Żeligowskiego.

„My wszyscy“ — pisze p. Mieczysław Niedziałkowski, redaktor „Robotnika“ — „od prawicy do lewicy — odczuwamy niesmak. A prestige tam się kończy, gdzie zaczyna się niesmak“.

Tosamo jest w społeczeństwie. I tu właśnie każdy może się przekonać jak słuszną była przestroga o „nie robieniu kwestji politycznej“. Bo przecież społeczeństwo kwestjom konstytucyjnym przypisuje o wiele zamożności. Przecież wogóle społeczeństwo stosunkiem do meritum zagadnienia zajmuje się o wiele mniej, niż stosunkiem do osób lub walką personalną. Dowiedziawszy się pewnego dnia, że gen. Żeligowski ma pewne wątpliwości konstytu-

cyjne, ma na pewne artykuły ustawy z dn. 23.IV.inny pogląd niż premier Składkowski — pokiwało głowami, ale ustosunkowało się do tego jako do dyskusji ważnej i doniosłej, ale zbyt poważnej, aby się nią przejmować i decydować kto ma rację. Ale gdy po tej dyskusji przychodziły takie fakty jak brutalne złożenie z urzędu generała przewodniczącego komisji wojskowej i zastąpienie go nauczycielem lub buchalterem, i to generała którego temuż społeczeństwu nakażywało się przez lata czcić i jako oswoobodziciela Wilna i jako obrońcę Warszawy i jako ministra Marszałka Piłsudskiego, to społeczeństwo budzi się ze swego indyferentyzmu i pyta się „co się stało“.

Już pierwszy list 16 członków komisji wojskowej odczytany na posiedzeniu Sejmu w dniu 23 grudnia był dziwny. Oświadczyli ci panowie, że nie mogą „współpracować z generałem“ ponieważ on ma w pewnej materji inne zdanie. Jaki! Przecież komisja parlamentarna właśnie poto istnieje, aby mieć różne zdania! Gdyby tam panowała jedynomyślność to nie byłoby sensu zwoływać komisji, która poto właśnie jest, aby wyjaśnić kwestje z różnego punktu widzenia. W francuskim parlamencie zasiadają w komisjach rojalistów obok komunistów, a i u nas komisje są tak dobierane, aby dać możliwie dokładny obraz całej rozpiętości poglądów jaka tylko istnieje w Sejmie. A może panowie — autorzy listu do gen. Żeligowskiego są dzili, że skoro w Polsce rząd jest niejednolity, jest możliwe rozbieżny w swych poglądach, więc jakby dla przeciwwagi należy przestrzegać, aby komisja sejmowa była całkiem jednolita we wszystkich kwestjach. Gdzieindziej jest oczywiście inaczej: komisje parlamentarne składają się z ludzi o rozbieżnych poglądach politycznych, natomiast gabinety ministrów z ludzi o poglądach uzgodnionych.

Na posiedzeniu komisji z dnia 13 stycznia odczytany zostaje list generała Żeligowskiego, pełny godności i spokoju, tchnący zaufaniem do osoby Naczelnego Wodza o którego roli pisze generał: „pierwsi protestowalibyśmy, gdyby nasza konstytucja w czemkolwiek uwłaczała roli Naczelnego Wodza“.

I oto zamiast uznać to oświadczenie, za pełną dla siebie satysfakcję i wycofać się z niefortunnego ataku, pos. de Thun oświadcza w imieniu kolegów: „z gen. Żeligowskim, jako przewodniczącym komisji współpracować nie możemy i nie będziemy“, oraz mimo, że gen. Żeligowski odniósł złożenia rezjgacji, uchwalając wybór nowego przewodniczącego, i w dniu 19. I. istotnie usuwają zwycięzcę spod Radymina z przewodnictwa komisji wojskowej i na jego miejsce

wybierają nauczyciela gimnazjalnego p. Ekerta — oczywiście „naprawiacza“.

Przeciwko takiemu postępowaniu z gen. Żeligowskim wypowiedzieli się:

Pułkownik Tadeusz Schaetzel, wicemarszałek Sejmu, jeden z zauważanych uczniów i pomocników Marszałka Piłsudskiego, któremu zleca Marszałek jaknajbardziej odpowiedzialne funkcje. Człowiek słynący z prawości charakteru. Komisja wojskowa jest konsekwentna: skoro generała broni, odznaczony drugą klasą Virtuti Militari, zastąpiła nauczycielem gimnazjalnym, więc byłego szefa II wydziału Sztabu Generalnego zastępuje w roli wiceprzewodniczącego buchalterem p. Głowackim.

Były wiceminister spraw wewnętrznych dr. Kazimierz Duch, który w swym liście składającym mandat członkowski wskazał, że przewodniczący został usunięty bez żadnej przewiny wobec komisji. Istotnie dzieje parlamentarne i nasze i zagraniczne znają precedensy uchwalenia wotum nieufności przewodniczącym spowodu stronnictwa przewodniczenia na komisji, zaniedbywania swych obowiązków etc. Ale parlamenty całego

świata nie znają precedensu, aby przewodnictwo komisji zostało odebrane jako kara za ujawnienie swych poglądów podczas dyskusji zasadniczej na plenum Sejmu.

Posel Leon Sapieha, którego odwaga bojowa podczas wojny stanowi dotychczas przedmiot opowiadań. W jednej z bitew z bolszewikami podjechał on konno całym bliskim do czynnego karabinu maszynowego przeciwnika i z imponującą zimną krwią wystrzelał całą obsługę. „Co ma do czynienia odwaga bojowa księcia Sapiehy z dyskusją konstytucyjną“ — zapyta mnie ktoś. Odpowiem: „Z dyskusją konstytucyjną — nie, z niezależnością sądu i godnością osobistą — bardzo wiele“.

Posatem postowie: legionista major Józef Płonka, wójt gminy Strzecz, włościanin pomorski Bolesław Formela, legionista, ziemianin Józef Morawski, legionista Stefan Wojnar Buczynski, sekretarz komisji wojskowej, zajęli stanowiska pełne godności osobistej występując przeciwko brutalnemu atakowi na gen. Żeligowskiego. Byli w mniejszości na komisji mają już dzisiaj za sobą niezaprzeczalną większość w opinji kraju i narodu. Cał.

NOWA INTERESUJĄCA FAZA SPRAWY generała Żeligowskiego ROZDZWIĘKI W KLUBIE OZONU

(TELEFONEM Z WARSZAWY)

(L) W tej chwili, kiedy telefonuje, nie zapada jeszcze ze strony marszałka Sejmu decyzja, czy i kiedy odbędzie się wybory uzupełniające do sejmowej komisji wojskowej. Jednakowoż w kołach parlamentarnych twierdzą, że marszałek zarządzi te wybory i to już na najbliższym posiedzeniu plenarnym Sejmu, które przewiduje się na koniec przyszłego tygodnia.

Przemawia za tem przede wszystkim to, że marszałek Sejmu posiada na ręce większość komisji wojskowej, godząc się na wybory nowego jej przewodniczącego, nie może więc obecnie przejść do porządku nad faktem znacznego zdekompletowania komisji. Abowiem poza pięciu członkami, którzy już swe wystąpienie, należy oczekiwać jeszcze zrzeczenia się członkostwa komisji wojskowej ze strony wicemarszałka Schaetzi i posła Wojnar-Buczynskiego. Najbliższe plenum Sejmu zamieni się więc może we wielką debatę polityczną, w której nie jest wykluczone, że zabierze głos sam generał Żeligowski, a może ze strony przeciwnej wicemarszałek Miedziński i jego zwolennicy. Debatę zapowiada się tembardziej interesującą, że nastroje w Sejmie zupełnie wyraźnie poczęły kształtować się na korzyść gen. Żeligowskiego i że w oczach posłów gen. Żeligowski jest zdecydowanym i odważnym obrońcą zasady swobodnego, samodzielnego wypowiedziania przez posłów swoich opinii.

Nawet w Klubie Ozonu zarysowały się już wyraźne rozdźwięki w sprawie gen. Żeligowskiego; demonstracji częściej członkowie komisji wojskowej. I można uważać już dziś za pewne, że Klub Ozonu nie będzie w stanie narzucić swym członkom jakiegokolwiek solidarności głosowania, a tem samem porzucić stanowiska większości komisji wojskowej, którą z takim trudem skleił pułk. Miedziński wraz z wiceministrem Paciorekowskim.

Pogłoski o ustąpieniu wiceministra Piestrzyńskiego

(TELEFONEM Z WARSZAWY)

(L) W kołach politycznych rozeszły się pogłoski, że p. Piestrzyński, dotychczas podsekretarz stanu w ministerstwie pracy i opieki społecznej, ustąpi w niedługim czasie ze swego stanowiska w związku z szeregiem błędów poniesionych przez Fundusz Pracy, z którego odpowiedzialność jest odpowiedzialny jako następców wymienia się posłów L. Tomaszewicza i Z. Madeyskiego, który w swoim czasie zajmował stanowisko naczelnego dyrektora Funduszu Pracy.

Klub Demokratyczny zmienił sekretarza i organ prasowy

(TELEFONEM Z WARSZAWY)

(L) Lewicowo-sanacyjny Klub senatora Michałowicza przeszedł onegdaj kryzys wewnętrzny, gdyż ustąpił niespodziewanie, na skutek kontrowersji z zarządem Klubu, ze stanowiska sekretarza generalnego p. Wiącek, jeden z członków dymisjonowanego zarządu Z. N.P.. Równocześnie zmienił organ prasowy Klubu, gdyż zamiast „Kurjera Demokratycznego“ został nim, jak obecnie donosi „Agencja Agrarna“, tygodnik „Czarno na Białym“, przy udziale w redakcji W. Rzymowskiego.

Rok czasu — to mało, ale również i dużo

(TELEFONEM Z WARSZAWY)

(L) Z ustąpieniem pułk. Koca zainteresowanie kół politycznych Ozonem bardzo zmalało. Znajduje to również wyraz w prasie, której nawet personalne plotki z terenu Ozonu już nie biorą gdyż nużą czytelnika. Z odejściem pułk. Koca znikną bowiem równocześnie ten stały punkt silnego zadrażnienia nietylko w dołach regimie'u, ale przedewszystkiem w jego sferach kierowniczych. Po wiadomości to zostało niedawno w czasie audjencji, przedstawicielom Klubu Demokratycznego i wyciągnięto stąd w miarodajnych kołach wniosek, wobec czego nastąpiło uspokojenie i żadne dalsze zmiany nie są potrzebne, gdyż sytuacja powróciła do równowagi.

Czy jednak lewica sanacyjna podziela tę opinię? Napewno nie. A lewica opozycyjna? Oczywiście tembardziej nie.. Warto zwrócić uwagę na zakończenie wczorajszego artykułu „Robotnika“ pióra Niedziałkowskiego, które brzmi: „Niech nie będzie nieporozumienia... P. Koc ustąpił? Bardzo pięknie. Mimo to powtarzam raz jeszcze jeden z całej stanowczością, z całym poczuciem odpowiedzialności: Zmiana ordynacji wyborczej, nowe wybory demokratyczne, uczciwe i swobodne. Powtarzam z całym poczuciem odpowiedzialności słowa naszego memoriału, złożonego na ręce Pana Prezydenta Rzeczypospolitej: Polska nie może czekać“.

Jest całkowicie zrozumiałe, pod czym adresem te słowa są zwrócone. Francuskie przysłowie „apetyt przychodzi z jedzeniem“ ma pełne zastosowanie w obecnej sytuacji do lewicy. Po głowie Koca żąda się głowy ministra Grabowskiego, a potem żądać się będzie jeszcze innych i to ważnych. I podczas gdy według z góry określonego planu lewica sanacyjna wysuwa przede wszystkim żądania zmian personalnych w ośrodkach decydujących, rzucając kandydatury najeźdźcą z pośród nazwisk Naprawy, sympatycznie oceniane w ośrodku decydującym, lewica opozycyjna naciska na zmianę ordynacji wyborczej i nowe wybory.

Przeciw przesuwaniu się wahadła regimie'u na lewo, o czem pisaliśmy w „Słowie“ po wizycie PPS na Zamku — brak oporów Są albo słabe, jak nacjonalistyczny Związek Młodej Polski, albo nieskoordynowane, jak parlament, albo niezdecydowane. Wystarczy porównać styczeń 1937 r. ze styczniem 1938 r., ażeby przekonać się, po jakiej linii rozwija się ewolucja polityczna. Rok temu ustępował wybitny przedstawiciel lewicy wiceminister Kawecki, „Kurjer Poranny“ po Rzymowskim obejmował Goetel, „ABC“ stało się niemal półoficjalnym organem ministra Grabowskiego a pułk. Koc mógł być uważany za kandydata na szefa rządu. A teraz — PPS i Klub Demokratyczny na Zamku, p. Kolanko na najdejszej drodze do prezesury ZNP, wojewoda Grażyński najbliższym kandydatem na fotel ministra, a minister Poniatowski na premiera.

Rok czasu — to mało, ale równocześnie i dużo.

Dzień Koła Rolników w Sejmie Min. Poniatowski w ogniu ostrych ataków

(TELEFONEM Z WARSZAWY)

(L) W dniu wczorajszym na porządku obrad sejmowej komisji budżetowej znalazł się budżet ministerstwa rolnictwa. Zainteresowanie zebraniem komisji było w kuluarach sejmowych bardzo duże, gdyż oczekiwano ujawnienia się na zebraniu komisji krytycznych nastrojów, jakie panują w Kole Rolników wobec działalności ministra rolnictwa.

Istotnie też do głosu zapisało się szeregi mówców, którzy przeprowadzili zbiorowy atak przeciw polityce ministra Poniatowskiego.

Zebranie przeciągnęło się do późna w nocy.

Minister Poniatowski wykazał niezwykłą wytrzymałość, gdyż jedno jego przemówienie trwało cztery godziny.

Krytykę ministra Poniatowskiego rozpoczął prezes Związku Izb Rolniczych, a obecnie prezes Koła Rolników poseł Sobczyk. Wrażenie jego przemówienia było bardzo silne. Następni mówcy okazali się niemniej krytyczni. Poseł Dudziński zapowiedział, że tylko w tym wypadku głosować będzie za budżetem ministerstwa rolnictwa, o ile minister Poniatowski przestanie psuć ustrój agrarny Wielkopolski.

Poseł Zaklika oświadczył, że nie będzie głosował za budżetem i wykazał jak poważne sumy, przeznaczone na podniesienie produkcji rolnej, są używane na subwencje dla organizacji o charakterze wyraźnie ideowo - politycznym.

Wywody posła Zakliki podtrzymał poseł Gorczyca. Poseł Freyman przedstawił szereg ujemnych stron gospodarstwa leśnego pana Loreta.

O godz. 1 w nocy obrady komisji budżetowej trwają dalej.

TUR. urządza konferencję

Jak się dowiadujemy w początkach lutego obradować będzie w Warszawie konferencja działaczy Towarzystwa Uniwersytetów Robotniczych, w której przewiduje się udział około 80 osób.

„Reforma rolna koniecznością”

„Reforma rolna — pisze Młoda Wieś — przeprowadzona całkowicie, jest wymogiem państwowym, przed którym muszą uchylić głowę i ci, których ona dotknie”.

Wyrok Sądu Najwyższego w sprawie o zajęcia w Przytyku

Na wokandy Sąd Najwyższy znalazła się w środę po raz drugi sprawa głoszących zajęć w Przytyku. Kasacja obejmowała trzech żydów: Luzera Kirszenewajga, skazanego na 5 lat więzienia, Szułima Leskę — 7 lat więzienia i Icka Frydmana — 3 i pół roku więzienia.

1.500 zł. odszkodowania żąda b. administrator gmachów ZNP.

Echa targ w Związku Nauczycielstwa Polskiego znajdują niebawem swoje echo na terenie sądowym. Na dzień 25 stycznia wyznaczono w Sądzie Pracy proces byłego administratora gmachów ZNP, przy ul. Smulikowskiego p. Lipki, który domaga się odszkodowania w wysokości 1.500 zł.

19 dentystów oskarżonych o niedozwolony handel złotem

Komisja dewizowa otrzymała meldunki o wytoczeniu szeregu spraw na tle nieprzestrzegania ograniczeń dewizowych. Władze prokuratorskie doręczyły akt oskarżenia 19-tu lekarzom dentystom o technikum oraz jubilerom braciom Horowitz o niedozwolony handel złotem.

W POZNANIU „SŁOWO”

nabyć można w następujących punktach sprzedaży: przy Eplanadzie, „Kinoteatrze „Słońce”, Bibliotece Raczyńskich, Muzeum Wielkopolskiem, Hotelu Bazar, vis a vis pałacu Działyńskiego (Stary Rynek), przy ul. Pierackiego, „Banku Cukrownictwa na rogu Długiej i Półwiejskiej”, „Kramarskiej i Rynekowej”, „Marsz. Pocha i Al. Marsz. Piłsudskiego”, „Przełecznej i Alei Marszałka Piłsudskiego.

Szósty zmysł pozwala naszemu rodakowi zachować w palcach wspomnienie dotkniętego przedmiotu

Specjalna komisja uniwersytetu londyńskiego wykonywała obecnie szereg doświadczeń z rodakim naszym, Józefem Krausem, który posiada t. zw. szósty zmysł, względnie ma zmysły o wiele bardziej wrażliwe, aniżeli zmysły normalnego człowieka. Mianowicie widzi rzeczy niewidzialne dla przeciętnej śmiertelnika i wyczuwa rzeczy nieuchwytnie dla innych.

Kraus ma obecnie około czterdziestu lat. Zdolności jego przejawiać się zaczęły już wówczas, gdy miał lat dziesięć — tylko — że wtedy wszyscy uważali jego spostrzeżenia za fantasmagorie dziecka obdarzonego bujną wyobraźnią.

Gdy miał lat osiemnaście, zdumiewał wszystkich swym niebywałym szczęściem w grze w karty. Aż kiedyś okazało się, że potrafił poznać każdą kartę, dotykając zleikka jej grzbietu.

W czasie wojny rozwój zdolności jego przestał się przejawiać. Kraus spędził cztery lata w okopach na froncie rosyjskim, a potem wioskim. Odnosił ciężkie rany i długo tułał się po różnych szpitalach.

Po wojnie zdemobilizowany żołnierz próbował zarabiac na życie, występując w wędrownych cyrkach. Wyrobił wówczas nadzwyczajnie swój szósty zmysł przy pomocy ćwiczeń nad koncentracją myśli i ćwiczeń oddechowych.

Dwa lata temu trafił do cyrku londyńskiego. Występy jego widział przypadkowo jeden z profesorów uniwersytetu i zainteresował się osobą Krausa. Okazało się, że on sam nie potrafił zupełnie objaśnić dziwacznych zjawisk których był przyczyną.

Wiedział tylko tyle, że skoro raz dotknął jakiegoś przedmiotu, zachowywał w koniuszkach palców „wspomnienie”, które potrafił później rozoznać wśród tysięcy innych. Z drugiej strony przypuszcza, że nieraz fałszywe spostrzeżenia się od ludzi otaczających go, podsuwały mu właściwą odpowiedź.

Ale — choć nie mógł wyjaśnić przy czynny zjawisk — Kraus potrafił dokonywać rzeczy naprawdę dziwnych. Przekonał kilku profesorów, którzy przeprowadzili z nim niezliczone próby, że potrafił zawsze odnaleźć przedmiot schowany, choćby go wcale nie widział.

Znaki zodiaku na tle współczesnym

Astrologia określa losy ludzkie od tego, pod jakim znakiem zodiaku człowiek się urodził. Obecne warunki wymagają modernizacji objaśnień, ponieważ dawne pojęcia astrologiczne są już przestarzałe. Podjęta próba modernizacji przedstawiamy poniżej.

WODNIK. Urodzeni pod tym znakiem będą twórcami nowych przełomów politycznych.

RYBY. Człowiek z pod znaku Ryb będzie odznaczał się niezmierną zimną krwią. Tróski bliźnich nie go nie będą obchodziły. Wskazany zawód: dyrektor banku.

STRZELEC. Za granicą — członek klubu łowieckiego. U nas — kandydat do teki.

BARAN. Człowiek niezbyt bystry. Nadaje się do strzyżenia. Piatańk podatków.

BLIŹNIĘTA. Każdy kraj ma takie bliźnięta, na jakie zasługuje. W każdym razie — kochający się bracia. Czasem bywają trojczaki. Symbol miłości rodzinnej.

dział i nie mógł go dotknąć. Doświadczenia wykonywane z Krausem były naprawdę jedyne w swoim rodzaju. Tak więc np. pozwalano mu dotknąć karty; potem wprowadzano go do drugiego pokoju. Kartę wkładano tymczasem do dwu talij identycznych kart. Kraus po powrocie do pokoju odnajdywał zawsze właściwą kartę, wędziona nęomylnym Instytktem.

Dotykając zleikka końcami palców blaszanego pudełka, Kraus umiał powie dzieć najdokładniej, co jest wewnątrz tego pudełka. Doświadczenia z Krausem trwały dwa lata i przekonaty wszystkich badaczy, że K. obdarzony

jest rzeczywiście rzadkimi zdolnościami. Uczeni są zdania, że w czasach przedhistorycznych analogiczne zdolności były zapewne właściwe większości ludzi — obecnie jednak zaginęły. Nie możemy więc rozwijać w sobie analogicznych sił — nawet gdybyśmy się bardzo starali — nie możemy się przywrócić do dawnych zdolności. Niestety więc, choć zapewne każdy z nas chciałby widzieć przez metal i odgadnąć myśli swych sąsiadów — nie możemy w tym względzie zrobić konkurencji Krausowi — pozostaje nam tylko podziwiać go.

Pamię wiedzka o tem, że farbowane włosy jest kwestią zaufania. ULEPSZONY ROŚLINNY SZAMPON HENNA Este. farbuję włosy dokładnie i szybko — nie brudzi skóry ani bielizny. Cena 1,50. Działalność w Warszawie. J. S. SYSTEMNIE WIAŁOZ POZNAŃ

Aresztowanie tajemniczej studentki Co zawierały paczki uczenicy szkolnych?

W ostatnich dniach policja stołeczna przeprowadziła kilka rewizji. Jak się okazuje, studentka jednej z wyższych uczelni w Warszawie, korzystając z naiwności kilku uczenicy gimnazjów warszawskich, pozostawiała na przechowaniu w ich mieszkanich tajemnicze paczki, starannie owinięte w papier. Oddając te rzeczy na przechowanie, studentka prosiła, aby paczek nie rozwijać, ani też nie pokazywać rodzicom.

Niebezpiecznie mówić o wielkim kapitale

Przejęcia b. posta po odważnym wystąpieniu „ABC” pisze pod powyższym tytułem: Wielką sensację wywołało swego czasu głośne wystąpienie b. posta z B. B. W. R. Jarczyka z Podlesia, na Śląsku, który w ostrych słowach krytykował stosunki społeczne i gospodarcze, panujące na Śląsku. Poseł Jarczyk poświęcił specjalną uwagę gospodarce zarządców wzgl. nadzorców sądowych w kancelarniach przemysłowych na terenie woj. śląskiego.

Tem wystąpieniem poseł Jarczyk „skonińczył” się oczywiście odrazu. Osunęło go bowiem natychmiast z klubu posełskiego. Poseł Jarczyk miał następnie jeszcze wiele przykrości. Dziwnym zbiegiem okoliczności posypały się na niego liczne doniesienia do Starostwa Pszczyńskiego i Wydziału Powiatowego, gdzie oskarżono go o nadużycia na stanowisku naczelnika gminy i naczelnika Okręgu Urzędowego w Podlesiu.

W obawie przed gangsterami uciekał z Ameryki do Po'ski

Dużo rozgłosu wywołała przed rokiem w Polsce tajemnicza sprawa amerykańskiego milionera Karola Kurczyńskiego. Kurczyński przybył do Polski na pokładzie M/S Piłsudski, okazało się jednak, że nie miał on wzy, wobec czego został aresztowany za nielegalne przekroczenie granicy. W toku sprawy Kurczyński wysunął sensacyjne motywów na swą obronę, twierdząc, że był zmuszony do ucieczki ze Stanów Zjednoczonych w obawie przed gangsterami, działającymi wspólnie z jego b. żoną. W Sądzie Grodzkim Kurczyńskiego skazano na 3 miesiące aresztu, zaś po odbyciu kary nastąpiła mu wydalenie z Polski.

zawartość pozostawionej w ich mieszkaniu tajemniczej paczki. W paczce znaleziono m. in. około 50 spłonek, drobne ilości chemikali, wchodzących w skład materiałów wybuchowych, jak calceolurium, saletra i t. p. Prócz tego znaleziono również kilka świec dymnych. Po krótkim dochodzeniu policja ustaliła nazwisko studentki, którą aresztowano. Blizsze szczegóły, jak i nazwisko aresztowanej, ze względu na dobro śledztwa trzymane są w tajemnicy.

Wielką sensację wywołało swego czasu głośne wystąpienie b. posta z B. B. W. R. Jarczyka z Podlesia, na Śląsku, który w ostrych słowach krytykował stosunki społeczne i gospodarcze, panujące na Śląsku. Poseł Jarczyk poświęcił specjalną uwagę gospodarce zarządców wzgl. nadzorców sądowych w kancelarniach przemysłowych na terenie woj. śląskiego.

Tem wystąpieniem poseł Jarczyk „skonińczył” się oczywiście odrazu. Osunęło go bowiem natychmiast z klubu posełskiego. Poseł Jarczyk miał następnie jeszcze wiele przykrości. Dziwnym zbiegiem okoliczności posypały się na niego liczne doniesienia do Starostwa Pszczyńskiego i Wydziału Powiatowego, gdzie oskarżono go o nadużycia na stanowisku naczelnika gminy i naczelnika Okręgu Urzędowego w Podlesiu.

Niezwykła ta sprawa stała się lednak powodem dalszego procesu sądowego. Kurczyński nadesłał bowiem skargę apelacyjną z Paryża, tak, że proces ten znalazł się ponownie w wydziale IX karnym stołecznego Sądu Okręgowego w dn. 1 marca. W swej apelacji Kurczyński twierdził, że nie ponosi on żadnej winy, gdyż musiał przybyć do Polski w obronę swego życia. Załączył on do apelacji dokumenty wskazujące na to, że wytoczył proces kilku gangsterom amerykańskim.

Po częściowym uchyleniu konfiskaty przedmowy pióra Świętego pisarza Ferdynanda Ossendowskiego, już się ukazała dawno zapowiadana ksiązka BUNT ROJSTÓW JÓZEFA MACKIEWICZA Do nabycia we wszystkich księgarniach i administracji „Słowa”. Skład Główny: Księgarnia Św. Wojciecha. Cena 4 zł.

Repertuar teatrów i kin stołecznych W WIRZE STOLICY

TEATR WIELKI: „Ptasznik z Turynu”. TEATR NARODOWY: „Skiz”. TEATR POLSKI: „Gałuszka rozmarzona”. TEATR LETNI: „Pod zarządkiem przymusowym”. TEATR NOWY: „Ależ to nie na serjo”. TEATR MAŁY: „Freuda teoria snów”. TEATR KAMERALNY: „Krystian”. TEATR MALICKIEJ: komedia Shawa „Kandida”. TEATR ATENUM: „Ciesznij się życiem”. WIELKA REWIA: „Czar walca”. TEATR 8,15: „Cnotliwa Zuzanna”. CYRULIK WARSZAWSKI: „Ktoś z nas zarzawał”. MALE QUI PRO QUO: „Z melonkiem na bakter”. TEATR ROZMAITOŚCI: „Krowoderskie zuchy”. STOLECZNY TEATR POWSZECHNY: „Dum otwarty”. ROSYJSKIE STUDJO DRAMATYCZNE: „Linja Brunhildy”. KINA. ATLANTIC: „Książę i żebrak”. BALTYK: „Towarzysze broni”. CAPITOL: „Znachor”. CASINO: „Premjera”. COLOSSEUM: „Kosłuszko pod Racławicami”. EUROPA: „Świecznik królewski”. FILHARMONJA: „Utani księcia Józefa”. HOLLYWOOD: „Za nawiasem życia”. IMPERIAL: „Wzgardzona”. PALLADIUM: „Jęj pierwszy bal”. PAN: „Jęj obrocy”. RIALTO: „Robert i Bertrand”. ROMA: W 8 kolorach „Tęcza Disneya”. STYLLOWY: „Hrabina Władimow”. STUDIO: „Zdrójca”. SWIATOWID: „Czarny korsarz”. VICTORIA: „Strzelec z Bengali”. ADRIA: „Dziewczeta z Nowolipki”. EDEN: „Niezwykła Armada”. ELITE: „Panowie z towarzysztwa”. DETEKTYW: „Helena Garfield”. FAMA: „Historja jednej nocy”. JURATA: „San Francisco” i „Chłaski słowki”. KOMETA: „Król i chórystka”. NOWA TOMBOLA: „Truxa” i „San Francisco”. MAJESTIC: „Ich stu i ona jedna”. MARS: „Dorożkarz nr. 13”. MEWA: „Dwa dni w raj” i „Ostatnia noc skazanka”. MIEŚKIN: „Gdy kwitła bzy”. PETIT TRIANON: „Niewinnie się zaczęło” i „Tylko ty”. SOKOL: „Ty co w Ostrej świecisz Bramie”. SORRENTO: „Dyplomatyczna żona” i „Milk na zabawie”. SFINKS: „Tajny agent”. SWIAT: „Uśmiech i lzy Wiednia” i „Co miłość może”. SWIT: „Dorożkarz nr. 13”.

SPRZEDAŻ RYBY. — Hallo, więc 1 zł, 25 gr. — ostatnia cena. — Nie mogę, panie Świder, ale po złoty trzydzieści pięć już przyjmuję zadatek. — Za parę dni spadnie jeszcze... — Za tydzień skoczysz w górę... Tak pan Stanisław targował się dzień w dzień z panem Świdrem — rybnym kupcem. Urodził był w tym roku na ryby, wyrosły, że aż ha, ale i cena parszywa. Przed świętami dawno zlotówkę za kilo! Bezcenne! Lepiej utopił rybę, niż tak za darmo oddawać. W szesnym roku płacono złoty 50 gr. i to gotówką na stół. Pan Stanisław ma wielkie stawy, zimochowy. Ma teraz ryby około 15.000 kilo, a tu cena zniżkuje. 10 dni temu dawał mu złoty 30, był pewien, że dadzą i więcej, a tu pa... — Hallo, pan Stanisław? — Dzień dobry, panie Świder. — Chce pan złoty 20 gr.? Mogę dać. — Jakto, wczoraj pan dawał... — Wczoraj, wczoraj... Niech pan pójdzie do hal i zobaczy — zatrząsanie ryby, oddają kuchtom po złoty 50. W detail! To i złoty 20 za dużo za hurt. Radzę panu dobrze, ostatni dzwonek, bo zostanie pan ze swą rybą do przyszłego sezonu. — Cholera! — Dowiedzenia, czekam na telefon, że pan gotów podpisze umowę. Pan Stanisław poszedł do kawiarni. Wziął parę gazet, ani spojrzal co tam znów niemądrego skłecia komisja szkolowa, jaki nowy balagan we Francji, ilu starostów sądzą obecnie, ile medali o 8-iej rano rozdano... wyszukał, zagłębił się w rubryce PIM-a w przeprowadzeniach o pogodzie. Czytał z upojeniem: Wisła ruszyła, zatory lodowe na Sanie, opady deszczowe, fala ciepła nadchodzi z zachodu, przewidywany wzrost ocieplenia... — Nie sprzedam ryby po złoty 20, przeczekam, musi pójść w górę! myślał. Przesiadł się znajomy bankier, wtajemniczył go w swą rozterkę. Sprzedać czy nie sprzedać? Bankier radził: — Sprzedaj czempredzej. Jak jest baissa, to źle się upierać. Można czekać na hausse nieraz i rok i dwa. To fatalna metoda. — Ale odwiżę, ciepła idą, lody spływają! — Co pan chory na głowę? Co ma pogoda do ceny ryby? — Ech, wy bankierzy nie nie rozumiecie. Pan Stanisław tłumaczył gruntownie: Skąd się bierze przeważnie ryba w Polsce? Z rzek i jezior. Teraz kra ruszyła, więc połowy na rzekach będą niemożliwe. Na dłuższy czas, bo to szybko nie spłynie. A lód na jeziorach mięknie, dzięki deszczom tworzy się gruba warstwa wody, to szalenie utrudnia, może i uniemożliwia połowy. Więc ryby zabraknie. A z zimochowów można brać bez trudu. Zimochowów jest zamato w Polsce, by ją całą obsłużyć. Zatem cena ryby pójdzie w górę. — No, no, dziwili się bankier, my na giełdzie też ciężko kombinujemy czy będzie wyższa czy baissa, ale o pogodę się przynajmniej nie troszczymy. I znowu telefon dzwicycy: — Hallo, no co, sprzedaje pan? — Nie, panie Świder, PIM zapowiada ocieplenie. — PIM, się myli, będą mrozy. — Nie myli się, to solidna instytucja. — Jak pan chce, ale pan grubo ryzykuje. — To pewniak, czekam! Ciekawe, czy pan Stanisław zarobi dzięki swym obliczeniom półtora tysiąca złotych, czy tyle straci Ciekawsz, to niż zarobić je pukając przez mie się w biurze w stołek. Karol.

W Krańowie TEATR MIEJSKI: „Trubadur”. W Poznaniu TEATR WIELKI: „Lizystrata”. TEATR POLSKI: „Dobra wróżka”. We Lwowie TEATR WIELKI: „Sissy”. TEATR ROZMAITOŚCI: „Rozrachunek”.

Kto otrzyma nagrodę za ujęcie Maruszczyki?

Oslawionego bandytę Nikifora Maruszczykę, jak donosiliśmy, przewieziono do więzienia sądu okręgowego w Wadowicach. Razem z nim osadzono w więzieniu pomocnika fryzjerskiego Jakóba Igiela, który bandytcie u dzielił schronienia. Igiel zeznał, że nie wiedział z kim ma do czynienia, ponieważ bandyta przedstawił mu się pod przybranym nazwiskiem, a poznał go przypadkowo... Sprawa podziału nagrody za ujęcie Maruszczyki, wyznaczonej przez policję śląską oraz wojewodę krakowskiego, będzie rozwiązana w ten sposób, że otrzymają ją post. Mleński, który Maruszczykę rozpoznał i wszczął z nim walkę, doznajac ran, oraz szofer Młeczybrodzki, robotnik Adameczyk i restaurator Franciszek Rączka. Nagroda, jak wiadomo, wynosi 1.000 zł. Maruszczykę zeznał, że czytał gazety i dowiedział się z nich, że nie podderżawał go o napad w Bielsku na trafikę Ratszlegera; policja bowiem namyśliła pojecha, że napadu dokonął człowiek umysłowo chory. Maruszczyko, czując się bezpiecznym, pozostał na terenie Bielska i Bisli. Wiedząc, że policja skrupulatnie przeszukuje mielny, Maruszczyko postanowił schować się u kowos niepodejrzanego Dłatego, też zawarł znajomość z Igielom i zamieszkał u niego przy ul. Nad Nivką 43, w odległości 50 kroków od posterunku policyjnego i sądu. Maruszczyko zeznał, że poroniu wlewał, że im bliżej będzie policja, tem będzie bezpieczniejszy.

Do Wadowic przybyli przedstawiciele urzędu śledczego z Warszawy w celu przesłuchania Maruszczyki.

TEATR MUZYCZNY „LUTNIA”

W czasie transportu bandyty do Wadowic zachowywał się on zupełnie poprawnie, żartując z 4-ma kowalującymi go policjantami. W pewnej chwili oświadczył on im: — Gdybyście mnie choć na chwilę mogli rozkuć z kajdan, to pokazałbym wam, co Maruszczyko potrafi. Na wszystkich stacjach, na których zatrzymywał się pociąg z bandytą, gromadziły się tłumy. W Wadowicach na dworcu zgromadziło się około 1.000 osób i policja musiała interweniuować. Ustalono już, że odbędą się trzy rozprawy sądowe przeciwko Maruszczyce. Jedna przed sądem przysięgłych w Krakowie lub Wadowicach, druga zaś przed sądem zwykłym w Warszawie i trzecia wreszcie w Katowicach.

Koszta wojny Wiek Na koncercie

W Waszyngtonie rzeczoznawcy wojskowi zajmowali się pytaniem, co kosztuje nowoczesna wojna i doszli do wniosku, że w porównaniu z wojną światową, koszty prowadzenia wojny, znacznie wzrosły. Podróżował materiał wojenny i znacznie wzrosła w cenie precyzyjna współczesna broń. Obliczenia przeprowadzono opierając się na wydatkach, jakie ponosić muszą Japonia i Chiny.

Swego czasu, również w Ameryce starano się podsumować koszty wojny światowej. Wliczając w te koszty również wartość tego, co zostało zniszczone, dolizowano się sumy 340 miliardów dolarów. Obliczając koszty wojny japońsko - chińskiej, ustalono, że tonna pocisków, od karabinowych do największych bomb lotniczych, kosztuje około 800 dolarów.

Armia złożona z sześciu dywizji wedle obliczeń amerykańskich około 150.000 ludzi, dysponując 300 działami polowemi, sprostobowuje dziennie przeciętnie 2000 tonn amunicji artyleryjskiej, 1000 tonn amunicji karabinowej (wraz z karab. masz.) około 100 tonn bomb lotniczych. Oznacza to, że armia taka wystrzela dziennie dwa do trzech milionów dolarów. Koszt strzału z dział polowych, obliczane są na 10 dolarów, z dział okrętowych na 120 dolarów. Nowocześniejsza torpeda kosztuje 12.000 dolarów.

Bardzo trudne do obliczenia są koszty wojny powietrznej. Eskadra z 60 samolotów, może zrzuć w czasie krótkiego napadu lotniczego około 100 tonn bomb, przyczem — jak zaznaczyliśmy — liczymy tonnę po 800 dolarów. Nie są tu wliczane straty spowodowane zestrzeleniem samolotów, ani transport, ani żywienie wojska, ani wreszcie szkody, jakie bomby mogą wyrządzić.

Nowoczesny okręt wojenny kosztuje 60 milionów dolarów, a więc prawie dwa razy tyle, co w czasie wojny światowej. Ostatnio wyprodukowane, a więc najnowsze, amerykańskie samoloty bombowe kosztują po 250.000 dolarów.

Jeszcze w czasie obliczeń kosztów wojny światowej, doszedł pewien Amerykanin do wniosku, że jeden tydzień wojny światowej kosztował więcej, niż cała wojna trzydziestoletnia.

Trudno się wobec tego dziwić, że Europa jest biedna. Kto ma takie wydatki!

Jasio dostał w skórę od mamusi i wchodzi zapłakany do gabinetu ojca: — To wszystko dlatego — mówi, — że nie zostałeś kawalerem...

— Państwa prawie nigdy nie można zastać w domu...

— Widzi pan, od kiedy żona kupiła sobie fortepian, a ja samochód, przebywamy przeważnie w sądzie...

Na koncercie: — Ach moja droga, jaką wspaniałą koloraturę ma ta śpiewaczka...

— Że też ty musisz interesować się wszystkim innym, tylko nie śpiewem.

Do mieszkani mecenasa Kazia dostał się wlamywaniec. Mecenasa schwytał go na gorącym uczynku. Na drugi dzień opowiada o tem z dumą w sądzie:

— Nietylko musiał mi powierzyć swoją obronę, ale zmusił go nawet do wpłacenia mi zaliczki...

We wczorajszym Kurjerze Powszechnym czytamy w recenzji z „Krainy uśmiechu“:

Zrozumiał to, oczywiście, Lehar (właściwie Leharz, gdyż tak się wymawia i pisze się po czesku)

Zdaje się, że ten wyskok erudycji recenzentki polega na fatalnym nieporozumieniu. Niestety, nie da się to wyjaśnić w druku.

Wybr. Weł.

ZAPISUJMY SIĘ NA CZŁONKÓW WILEŃSKIEGO TOWARZYSTWA PRZECIWGRUZYLIŃCZEGO

Wpływ Sowietów na międzynarodowe położenie Francji

Znakomity francuski uczyony i publicysta Jacques Bardoux w swej broszurze „Oskarżam Moskwę“, przełożonej na język polski i rozchwytej we Francji w ciągu tygodnia w paru tysiącach egzemplarzy, podaje, między innymi, bardzo charakterystyczny fakt:

„Pan Jean Renaudin, inżynier - agronom, lat 25, został wezwany, ały wraz z członkami swej organizacji wziął udział w antysowieckiej manifestacji w Auteuil. Jest on wnukiem Paul Leroy - Beaulien, wielkiego ekonomisty i brata tankiem mojego kolegi z Nauk Politycznych i przyjaciela lat dziecińczych, porucznika artylerji Pierre Leroy - Beaulien, zabitego 13 stycznia 1915 r. w Bucy-de-Long (Aisne) przy swoim zdemontowanym dziale, którego broń z rewolwerem w dłoni.

„W pewnej chwili agent zatrzymał Renaudina, zakłada mu na ręce kajdanki, prowadzi przed grupę komunistów i rozkazuje: „Padnij teraz przed nimi na kolana“. Agent przykręca kluczem kajdanki. Jean Renaudin wyjada okrzyk: „Niech żyje Francja“ i stoi wyprostowany. Agent zaciska pierścieni kajdan jeszcze mocniej. Pada trzecie wezwanie. Trzeci obrót klucza. Tym razem młody człowiek osuwa się na ziemię zemdlny. Ale kolan nie ugiął“.

Ten inżynier, Jean Renaudin, jest symbolem tej wyższej inteligencji francuskiej, która nie chce ugiąć kolan przed partją komunistyczną. Ma ona więcej hartu od rosyjskiej inteligencji, która poczuła się słomką, łamaną przez siłę motłochu. We Francji powstają organizacje, gromadzące broń, odbywające ćwiczenia i wytwarzające pogotowie bojowe dla przeciwstawienia się przysięgającemu się przewrotowi komunistycznemu pod dyktandem Moskwy.

Agent policyjny, który nakładał kajdanki na ręce inżyniera Renaudina, był prawdopodobnie sympatykiem komunistów. Znaczna więc część drobnych funkcjonariuszy policji, poczty, większość nauczycielstwa szkół powszechnych, jednym słowem większość pół-inteligencji, oderwanej od czynnego udziału w życiu gospodarczym, niezadowolonej z losu, pełnej zawiści w stosunku do lepiej uposażonych, stanowią podstawę partji komunistycznej we Francji, dającej kadry agitacyjne dla urabiania swej ideologii wśród robotników. W klasie robotniczej panuje rozdwój, a nawet roztrój: mamy tam komunistów, socjalistów i robotników bezpartyjnych, oraz nacjonalistów francuskich. W wielu wypadkach znaczna część, a częstokroć nawet większość robotników nie zgadza się na zatrzymanie fabryki przez strejk okupacyjny, wywołany z błędnego powodu na rozkaz agentów Moskwy, zwraca się do władz o interwencję, lecz z czasów rządów Bluma nie uzyskiwali nigdy skutecznej pomocy rządu. Nie syndykaty zawodowe, lecz komórki komunistyczne proklamują najczęściej strejki we Francji od chwili objęcia władzy przez Front Ludowy. Rzecz naturalna — w warunkach niepokoju i zamieszek w przemyśle, w rozluźnieniu, a nawet częstokroć w zniweczeniu dyscypliny fabrycznej, następuje upadek wydajności pracy; upadek ten w przemyśle tkackim na pograniczu z Belgią szacują na czterdzieści kilka procent.

P. Moch, współpracownik Bluma, wyrażał swe zdumienie, że we Francji odbywa się rewolucja o tak bezkrwawym przebiegu. Ta rewolucja jest przyłączeniem fabryk do konferencji generalnej pracy. Spowodu tego pisze Jacques Bardoux: „Panie Moch i inni panowie! Jesteście źle poinformowani. Krew płynie w fabrykach, demoralizujące szykany, przepłatane są niesłychanymi scenami gwałtu. Wielu Francuzów spokojnych i pełnych zdrowego rozsądku odniosło rany i to ciężkie. Kobiety i dzieci płaczą pod domach. Wreszcie, niektórzy kupcy, doprowadzeni do ruiny, popełnili samobójstwo. To wszystko stanowi przeciwieństwo przelew krwi. Nasz przemysł samochodowy ginie, z pierwszych i drugiego miejsca, spadliśny na drugie, daleko niżej Niemiec hitlerowskich, które w tym roku wypuściły 250 tys. samochodów, a my zaledwie 150 tysięcy. Nie są winni nasi przedsiębiorcy, ani inżynierowie, ani organizacje, lecz ten potworny duch czasu, odkąd sowieckie tendencje wdarły się do naszych centrów przemysłowych“.

Przemysł ciężki, przemysł mechaniczny — ważne gałęzie produkcji dla obronności Francji, dezorganizują się przez strajki i okupacje. Jakież państwo zagrożone przez Rosję sowiecką może pokładać nadzieję w zaopatrzeniu się w sprzęt wojenny we Francji. Ten fakt, oraz wyczuwanie możliwości wojny domowej we Francji osłabia jej znaczenie międzynarodowe. Przejście Jugosławji z orbity francuskiej, ku orbicie niemieckiej, zamafiestowane wizytą premiera i ministra spraw zagranicznych Jugosławji, dra Milana Stojadinowicza, jest całkiem zrozumiałe. Budżet wojskowy Jugosławji został zwiększony w porównaniu z rokiem zeszłym o 12 proc. Nietylko Jugosławja ma się zaopatrzyć w broń niemiecką, lecz przedstawiciele zakładów Kruppa mają reorganizować, właściwie stworzyć przemysł wojenny jugosłowiański. Czołowe organy prasy jugosłowiańskiej, jak „Samouprawa“ wyrażają radość spowodu zbliżenia Jugosławji z Niemcami, przyczem cytują artykuły prasy rumuńskiej przeciw Titulescu, zwolennikowi zbliżenia się z Rosją sowiecką. Francją i trwania w Malej Entencie. Mała Ententa zostaje de facto zniweczona: Rumunia i Jugosławja przechodzą z obozu francuskiego do obozu niemieckiego, przyczem zbliżenie się z Polską i nieprzepuszczanie wojsk sowieckich akcentuje dziś prasa rumuńska i mówią o tem rumuńscy politycy w wywiadach dziennikarskich.

W 1934 roku w dziele mojem „Europa powojenna a Polska“ pisałem o bloku polityczno - gospodarczym środkowo - europejskim, do którego wędą: Rumunia, Jugosławja i który oparty będzie o Rzeszę Niemiecką, jej prze myśl inwestycyjny, jej rynek na płody rolne. Konstatowałem wówczas, że Polska, której handel wewnętrzny w 2/3 jest handlem zewnętrznym ze środkową Europą, będzie musiała wejść do tego związku nawet ze względów

gospodarczych, pomijając już potrzebę zabezpieczenia się od Rosji sowieckiej. Dzisiejszy rozwój stosunków międzynarodowych usprawiedliwia tę koncepcję. Do tego przyczyniło się znacznie przymierze francusko - sowieckie z jego konsekwencjami w wewnętrznych stosunkach Francji, anarchizowaniem francuskiej produkcji, oraz pchnięciem Francji do wojny domowej, lub do wojny z Niemcami wedle życzenia Sowietów. 72 deputowanych w parlamencie francuskim, należących do partji komunistycznej i działających według wskazówek Rosji sowieckiej, zawładnięcie organizacjami związków zawodowych, rozporządzanie dziennikami i czasopismami, wszystko to stanowi potężny czynnik wpływów Rosji sowieckiej we Francji i prze ją do wojny z Niemcami. Komintern ma nietylko swą centralę na zachodnią Europę w Paryżu, lecz i filję w Strassburgu, mającą na celu sprowokowanie wojny niemiecko - francuskiej. Przeciwno wizycie Schachta, dyrektora Banku Rzeszy, która była właściwie rewizytą p. Labeyrie, wystąpił komuniści francuscy, do magając się, aby Blum zapobiegł tej wizycie, która mogłaby wieść do współpracy gospodarczej francusko - niemieckiej, torującej drogę do zbliżenia się politycznego.

Ostatnie wielkie strajki paryskie, których konsekwencją jest obecny kryzys gabinetowy, były wywołane akcją Kominternu, niezadowolonego z polityki zewnętrznej Francji, wizyt Delbosa do Polski Rumunji i Jugosławji z pominięciem Moskwy, wizyt, mających inny charakter, niż wizyty Barthou, który pragnął te państwa wprowadzić w orbitę francusko - sowiecką, pod firmą paktu wschodniego.

Na sesji łącznej rady związku i rady narodowościowej w Moskwie, Zdanow oświadczył, że nie rozumie, dlaczego Francja, z którą Związek Sowiecki pozostaje w bliskim i przyjacielskim stosunku i z którą zawarł pakt wzajemnej pomocy, pozwala na swem terytorjum na istnienie organizacji, skierowanych przeciwko Z.S.S.R. Zdanow pragnąłby, aby Francja zlikwidowała wszystkie organizacje, zwalczające komunizm. Sowiety pragnęły Francję pchnąć do czynnej interwencji w sprawie Hiszpanji. Francja jednak zbyt musi liczyć się z Anglią, będącą dla jej bezpieczeństwa lepszą gwarancją, niż Sowiety, z jednej strony, z drugiej strony większość Francuzów jest usposobiona pokojowo i nie chciałaby iść na awantury, stąd Francja oficjalnie nie pomagała i nie pomaga czerwonej Hiszpanji, jakkolwiek zasila ją w broń i ochotników. Moskwa nie może zadowolić się z połowiczności polityki francuskiej, stąd pcha ją do przewrotu, do wojny domowej, której konsekwencją musiałaby być wojna europejska. Wytwarza to we Francji sytuację ciężką, zamieszki gospodarcze, upadek franka, dwukrotną dewaluację i upadek jej wpływów międzynarodowych.

Władysław Studnicki

LIST DO REDAKCJI

OŚWIADCZENIE WOJEWODY KIRTIKLISA

Wielce Szanowny Panie Redaktorze.

Przepraszam, że nie mogę oskarżyć Pana i moją obronę.

Jeżeli zaś siadę na ławie oskarżonych, to usłyszą Panowie i moje przewiny i moja obronę.

Jednak zgóry zaznaczyć muszę, że nie dam gorszącego i demoralizującego spektaklu szkalowania autorytetu władzy, bezkarnego i głośnego a popłatnego zwalania winy na swoich przełożonych, obrzucania błotem ich dobrego imienia i honoru, ratowania cudzym kosztem oskarżonych i osądzonych, opluwania „Dnia Wczorajszego“ i tp. i tp.

Stwierdziłem istnienie ucziwych i uzasadnionych konieczności metod pracy „Dnia Wczorajszego“ i wiele pięknych wyników tej pracy, mających trwały podkład niż przemijające „Dziś“.

Postarałbym się bałamuconej, zdezorientowanej i zagazowanej opinii społecznej przedstawić istotne przyczyny zła, oraz rozwiązać legendy i sugestje o przyczynach nadużyć pieniężnych pojedynczych starostów.

Wreszcie wziąłbym w obronę nietylko siebie, ale całe zastępy ludzi wartościowych, które to „Wczoraj“ dźwigało przez wiele lat, albowiem wysoko sobie cenię niezmiernie trudną i męczącą pracę naszą, za którą biorę na siebie odpowiedzialność.

Racz przyjąć W. Sz. Panie wyrazy szacunku

Steian Kirtiklis

b.p.o. wojewody wileńskiego, b.wojewoda pomorski i b. wojewoda białostocki
Wilno 18. I. 38 r.

Zaślubiny króla Faruka

KAIR, Pat. Cały Egipt uroczyście święcił dzień zaślubin króla Faruka z p. Faridą Zulficar. Zarówno stoica, jak i kraj cały przybrały wyjątkowo oświetlony przez bogatą dekorację gmachów, wieczorem zaś dzieki wspaniałemu efektom iluminacyjnym.

PROGRAM UROCZYSTOŚCI ŚLUBNYCH

Zgodnie z przepisami religijnymi koranu, jak i zgodnie z tradycją, nacechowany jest wybitną troską o współudział najbiedniejszych warstw ludności. W miastach, a szczególnie w Kairze, wysygnowano ze skatuly królewskiej znaczne fundusze na rozdawnictwo obiadów dla ubogiej ludności, w ogrodach urządzone są zabawy i widowiska dla ludności. Instytucje społeczne, jak również i przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe prześcigają się nawzajem, by w dniu ślubu królewskiego jak najhojniej wystąpić w tradycyjnej akcji dobroczynnej. Urządzone są przyjęcia dla ubogich, rozdawnictwo odzieży, rozdawane są wsparcia i t. d.

Wczoraj w południe w pałacu Kubaba odbyły się uroczyste

PODPISANIE AKTU ŚLUBNEGO.

Na uroczystość tę przybyła rodzina królewska, rodzina panny młodej, członkowie najwyższej rady uczonych teologów, prezes trybunału kanonicznego Szari, rząd, urzędnicy dworscy. Akt ślubny sprawdził Mustafa Al Marazbi, rektor Al-Azharu. Pierwszy złożył przysięgę król Faruk, a za narzeczoną akt ślubny podpisał ojciec jej Zu-I-Fikar Basza.

Po podpisaniu aktu ślubnego wszystkie osoby nie należące do rodziny królewskiej Faridy opuściły pałac z

wyjątkiem dostojników dworskich, rektora Al-Azharu i świadków obu stron. W chwili potem do pałacu królewskiego przybyła królowa ubrana we wspaniałą białą suknię ślubną. Towarzyszył jej orszak druhen.

Na stopniach pałacu powitał przybywającą królową dostojny dworscy i przeprowadził ją do sali, w której oczekiwał członkowie obu rodzin i król Faruk. Ta część uroczystości odbyła się w obecności pań, gdyż podpisanie aktu ślubnego, jak i uroczystości o charakterze religijnym, odbywało się bez udziału kobiet.

Zakończono uroczystości ślubnych obwieściła salwa honorowa z dział ustawionych na dziedzińcu zamku królewskiego.

Po ślubie odbył się obiad w ścisłym gronie rodzinnym.

Szczegóły uroczystości ślubnych króla Faruka nie są publikowane zgodnie ze zwyczajami egipskimi uznającymi małżeństwo królewskie za akt ściśle prywatny mający znaczenie dla państwa tylko pośrednie, ze względu na sprawę następstwa tronu. To też uwaga społeczeństwa skupiona jest na zewnętrznej stronie dekoracyjnej, a nie na szczegółach.

WSPANIAŁA ILUMINACJA.

Wieczorem Kair i wszystkie statki na Nilu były wspaniale iluminowane. W ogrodach publicznych odbywały się widowiska z udziałem orkiestr, występami plesznymi, poetów, a w specjalnie postawionych olbrzymich namiotach wydawano ludu jedzenie. Na stróż wspaniałe panował podniosły i radosny. Zachwyt wzbudzały wspaniałe dekor. i oświetlenie. Na uroczystość przybyło wielu Beduinów z pustyni przybranych w malownicze stroje.

Niewypłacalność Z. S. S. R.

Sowiety wstrzymują wypłaty należne Włochom

RZYM, Pat. Ogłoszono tu następujący komunikat:

Ostatnie doniesienia prasy międzynarodowej na temat zawieszenia przez Związek sowiecki wszystkich wypłat w stosunku do przedsiębiorstw i stowarzyszeń włoskich w związku ze stosunkami handlowymi utrzymywane mi przez stowarzyszenia z władzami sowieckimi, jak również, powody, które skłoniły do przedsięwzięcia takich środków, zasługują na następujące wyjaśnienie oparte na danych faktycznych.

Niezależnie od trudności politycznych ujawnionych w ostatnich czasach pomiędzy Włochami a Związkiem sowieckim, ze strony włoskiej dotrzymywano zawsze zobowiązań i odpowiedzialnie płatności wykonywane były

w odnośnych terminach bez trudności lub opóźnień.

Natomiast Z.S.S.R. od miesięcy nie wykonywał niektórych kontraktów co do dostaw produktów naftowych dla Włoch.

W istocie rzeczy Włochy nie posiadają pozycji dłużniczej wobec Z.S.S.R., natomiast Z.S.S.R. jest dłużniczką wobec Włoch na dziesiątki milionów, których płatności przypadają w roku bieżącym. Wynika stąd, że ostatnia decyzja i motywy są jedynie wrazem tego, że Z.S.S.R. deklaruje praktycznie swą niewypłacalność wobec Włoch, starając się równocześnie stworzyć dla siebie alibi, które miałyby ją uchronić od konsekwencji jakie takie stanowisko będzie musiało za sobą pociągnąć.

